

אביטה נפלאות

בס"ד, פרשות תזריע-החודש-מצורע תשפ"ב, גיליון 10

מעובד מתוך שיעורים והתוועדויות של הרב יצחק גינזבורג שליט"א

יוצאים לחירות מהתאוה ומהגאווה

דברים טובים, חלמנו ליצור, להתקדם, ליזום ולממש את האיכויות שבהן התברכנו - ובמקום זה אנחנו עסוקים בשטויות, ונעים בין חלומות גבוהים לבין מציאות יומיומית נמוכה. מתסכל...

איך יוצאים לחירות פנימית?

המפתח לתיקון הנפשי לתסכול הזה נמצא בדינו, והוא קשור לחיבור בין פורים לפסח. אחשוורוש ופרעה אינם רק דמויות שליליות בהיסטוריה שלנו, הם משפיעים עלינו עד היום. כעת, בין פורים לפסח, יש לנו הזדמנות להכיר את עצמנו טוב יותר, לעשות סדר בכוחות הפועלים בתוכנו ולהצליח לצעוד בדרך המובילה לתיקון ולאיוון נפשי נכון. שנצא לדרך?

שוב זה קרה. לא רציתי, נלחמתי, אבל בסוף נפלתי. התאוה ניצחה אותי.

אבל הבטחתי לעצמי בשיא הנחישות שזה לא יקרה שוב. וזה כל כך לא מתאים למי שאני. מדוע שוב אני מוצא את עצמי באותו מקום?

כנראה שאין לי סיכוי. אז אם ממילא אבוד לי, אולי... אולי לא נורא ליפול עוד פעם...

...

איך יוצאים מהרגלים רעים? מה גורם להתמכרויות, קטנות וגדולות, 'לקנות' אותנו? לכולנו יש מקומות נמוכים באישיות וכולנו לא רוצים שהם ישתלטו על האישיות כולה, אבל נראה שרובנו לא תמיד מצליחים. מה אנחנו מחפשים שם, בביבים המצחינים של הנפש? ועוד אנחנו, ששאפנו גבוה, רצינו הרבה

מעובד מתוך חוברת נפלאות היוצאת בכל שבוע ומופצת בכל רחבי הארץ. להצטרפות - ראו בגב הגליון

ג	ל	ע	י	נ	י
ו	א	ב	י	ט	ה
נ	פ	ל	א	ו	ת
מ	ת	ו	ר	ת	ך

עבדים היינו, ועודנו...

את התאוה. כל סיפור המגילה מתחיל מהמשתה שערך במשך מאה ושמונים יום, וכל מה שעשה בו היה לאכול, לשתות ולהימשך בתאוה אחרי נשים. במשתה ניתן לכל אחד לממש את תאוותיו וסיפוקיו – ממש "כִּרְצוֹן אִישׁ וְאִישׁ". לעומת זאת, פרעה, שרומם את עצמו עד שהפך את עצמו לאל, מסמל את הגאווה בנפש.

הזמן להיגאל ולהשתחרר מהשעבוד הנפשי לשני המלכים הרעים, אחשוורוש ופרעה, הוא בין פורים לפסח. שמחת הגאולה בפורים היא שמחה על השחרור מהתאוה הרעה והשלכותיה האומללות (כמו שעוד נרחיב). פורים הוא חג של "וְנִהְפְּוּךְ הוּא" – לא רק שמשחררים מהתאוה הרעה, אלא הופכים אותה לתאוה טובה (שגם אותה עוד נסביר), ובמקום משתה אחשוורוש עושים "יְמֵי מִשְׁתֵּה וְשִׁמְחָה" בקדושה. שמחת הגאולה בפסח היא על היציאה לחירות מכלי הגאווה. לכן אנו נזהרים מחמץ, המבטא גאווה וניפוח-עצמי, ואוכלים מצה, לחם עוני.

את פורים חוגגים באדר הסמוך לניסן, כדי לסמוך ולחבר את גאולת פורים מגזירת אחשוורוש, לגאולת פסח משעבוד פרעה – "מסמך גאולה לגאולה". מהו היחס הפנימי בין שתי הגאולות הללו?

החסידות, כמו תמיד, לוקחת את האירועים ההיסטוריים ומסבירה אותם כמתחוללים שוב ושוב בנפש פנימה.

גם שני המלכים, אחשוורוש ופרעה, מבטאים בעצם שתי תכונות שליליות בתוכנו – הגאווה והתאוה, שהן ה'מולכות' על המון תופעות

**שני המלכים,
אחשוורוש
ופרעה, מבטאים
בעצם שתי
תכונות שליליות
בתוכנו – הגאווה
והתאוה**

שליליות אחרות. הן עיקר הרע בנפש, ושאר תופעות הרע הפנימי הן רק התפתחות ותוצאה שלהן.

אחשוורוש, שכל כולו נהנתנות והוללות, מסמל

לסיכום:

השעבוד לפרעה ולאחשוורוש מתבטא בנפש בשעבוד לגאווה ולתאוה. הזמן שבין פורים לפסח מתאים לתיקון תכונות שליליות אלו והפיכתן לטוב.

תחנה שנייה

הכי גבוה, הכי נמוך

בפרטים הקטנים של המצוות ובסופו של דבר עובר עבירות חמורות. כאשר מישהו טוען כנגד ה'דתיים' ש'אלוקים גדול', ולכן ההתעסקות הקטנונית שלהם בפרטים לא מעניינת אותם, הוא כאילו שם את עצמו בצד של הקב"ה – 'גם אני גדול, ולא מחויב לפרטים הקטנים'. כמובן, לא רק מערכת היחסים של הגאווות עם ה' נפגעת, גם הקשר עם הסובבים אותו עלול להיפגע בגלל החשיבות העצמית שהוא מייחס לעצמו – הגורמת לאנוכיות, לאגוצנטריות, לחוסר יכולת לראות את הזולת ואף לרמיסתו בדרך להגדלת ה'אני'.

הגאווה והתאוה שוכנות בנפש בשני מקומות שונים והפוכים זה מזה.

הגאווה נמצאת 'למעלה', היכן שאנו מרגישים 'על הגובה'. כשאנחנו מתגאים אנו מאבדים פרופורציות ומעריכים את עצמנו כגדולים יותר מדמותנו האמיתית, דבר המוביל לבעיות-נפש רבות. ההתנשאות הזו מסתירה מעינינו את חלקי האישיות השליליים, נותנת תחושת 'בגדול הכול בסדר איתי' ומפריעה לנו לבקר את עצמנו, לתקן את הטעון תיקון ולהתפתח. אדם שמתגאה עלול להגיע לאסונות גדולים – הוא 'מעגל פינות' כשלא מתאים לו, מזלזל

החוויר ולאחר מכן הודה והתחרט על מעשיו, וביקש מרבי זושא שיורה לו כיצד לחזור בתשובה... זוהי פעולתה של התאוה, וכל נושא ההתמכרויות קשור להשפלה העצמית השלילית הזו.

לעומת השעבוד הנפשי שמביאה איתה הגאווה, הנפילה לתאוה היא כבר יותר מכך – היא מוות רוחני. התאוה הנמוכה באה למלא את החלל הריקני שנפער בתוכנו, כשאנחנו מגלים שאיננו נמצאים במקום הגבוה שאנחנו ראוים לו לפי דעתנו. הייאוש ממלוי השאיפות הגבוהות שלנו, בעבודת ה' או בתחומים אחרים, מוליך אותנו לחיפוש תחליפים זולים ומבזים, 'פיצוי חינמי' במקום סיפוק שתלוי ביגיעה ומאמץ. התאוה המנמיכה הופכת להתמכרות ולהרס עצמי ובסופו של דבר משהו בתוכנו 'מת', מאבד את החיות והמרץ לקדושה, ואנחנו מתמלאים עצבות וייאוש. ואכן, זו בדיוק ההגדרה של חז"ל לגאולת פורים, חג השחרור מהתאוה – "ממוות לחיים".

הגאווה היא שעבוד עמוק לתדמית שלנו, בעינינו ובעיני הסביבה. "עבד ה' הוא לבדו חופשי", ואילו הגאווה העובד את עצמו אינו בן חורין. כל דבר שהוא עושה נמדד לאור תדמיתו האישית ותלוי בה. כך בדיוק הגדירו חז"ל את גאולת פסח, חג השחרור מהגאווה – "מעבדות לחירות".

לעומת הגאווה, התאוה נמצאת 'למטה', במקומות הנמוכים של האישיות. בשביל להשיג תאוה מסויימת אנו עלולים לעתים להשפיל ולבזות את עצמנו. הסיפור הבא ימחיש זאת היטב: פעם התארח הצדיק רבי זושא מאניפולי בבית יהודי מכובד וחשוב. כשביקשו ממנו לומר דבר תורה הוא דרש את הפסוק "כִּי הִלַּל רָשָׁע עַל תְּאֵוֹת נַפְשׁוֹ" בצורה הבאה – לפעמים אדם חשוב ומכובד, שנראה כי הוא סולד מכל ריח רע, מתאוה לעבור עבירה עם שפחתו הגויה, ובשביל לספק את "תאוות נפשו" הוא נהיה "ענוותן כהלל", עד כדי כך שמוכן לעשות זאת על ערימת האשפה מאחורי התנור. בעל הבית

לסיכום:

הגאווה שמה אותנו 'על הגובה', משעבדת אותנו לתדמית מוצלחת והורסת את מערכות היחסים. התאוה לעומתה נמצאת בתחתית הנפש ומבטאת מוות רוחני.

תחנה שלישית

מוות או עבדות?

עיקר הבעיה, הלא כן? אך בעומק, שורש הבעיה הוא דווקא הגאווה שלנו, ורק לאחריה אנו מוצאים את עצמנו נופלים לתאוות. הגאווה היא המחשבה שאנו שווים יותר ממה שאנו באמת. תפיסה זו מביאה לתסכולים רבים, משום שכאשר אנחנו מרוכזים בעצמנו, בהכרח נתאכזב מכך ששאר המציאות איננה מרוכזת בנו באותה מידה... הדמיונות לגבי המעמד שלנו גורמים לנו לחשוב שמגיע לנו הרבה יותר, מהסביבה, מבן או מבת הזוג, וגם מה' בעצמו. כאשר איננו מקבלים זאת אנו נופלים ברוחנו, ועד מהרה עלולים לחפש את החיות והסיפוק במקומות נמוכים, שהם כל התאוות. כך ניתן לומר כי התאוה שבה אנו שקועים, מסתירה בתוכה בעצם גאווה מתוסכלת...

מי מסוכן יותר – פרעה או אחשוורוש? מה הגורם העיקרי לכל הרע בנפש – הגאווה או התאוה? בעצם, זו מחלוקת עתיקה בתורת הנפש היהודית. יש מי שאומר שהתאוה היא אם כל חטאת – כשאדם מתרגל שהדבר החשוב ביותר הוא הריגוש שלו, הדבר מוליד ריכוז עצמי וגאווה. וכיוון שלעולם אי אפשר למלא באמת את התאוה, העצבות והיאוש הם חלק בלתי נפרד ממנה. לעומתו, יש מי שאומר שהבעיה היא הגאווה – משום שהתאוה נובעת מתחושת 'מגיע לי' ראשונית שכולה גאווה, ובלעדיה לא היה מקום גם לתאוה.

מה עולה מההסבר שלנו על שורשי הגאווה והתאוה? אם התאוה מסמלת מיתה רוחנית, והגאווה היא 'רק' שעבוד, אזי לכאורה התאוה היא

לסיכום:

התאוה היא מוות רוחני, אך הגאווה שורשית ממנה. בכל תאוה מסתתרת תחושת 'מגיע לי' שמקורה בגאווה.

איך מתקנים?

ראשונית, המכשירה כל דחף ותאוה לסיפוק עצמי, והופכת את אי-סיפוק התאוה לתחושת כישלון כואבת שמתנקזת לתאוות נמוכות.

המפתח לתיקון הוא הפרדתן של השתיים – על

הגאווה להיות נקייה לחלוטין מתאוה, ועל התאוה להיות נקייה לחלוטין מגאווה:

על הגאווה להיות נקייה לחלוטין מתאוה, ועל התאוה להיות נקייה לחלוטין מגאווה

גאווה ללא תאוה היא היכולת להתגאות ללא כל 'עניין אישי', כלומר בלי 'לקחת לריאות' סיפוק או

הנאה אישית מהכבוד. זוהי 'גאווה לאומית', שבה אנו מזדהים עם הכלל ושמחים על הזכות להיות יהודים, בניו האהובים של ה'. מי שמזדהה עם הכלל בצורה השלימה ביותר הוא המנהיג של כל העם, המלך הצדיק, שאינו משתמש בכבוד שלו להנאתו האישית אלא לביטוי גדולת ה' ועם ישראל.

תאוה ללא גאווה היא לרצות הכי הרבה וגבוה שיש, אבל לא מפני ש'מגיע לי', ובלי ליפול ברוחנו או להיעלב אם לא קיבלנו. זוהי הפנמה שאיננו ראוים, לצד השתוקקות גדולה להתקדם קדימה. בעל-גאווה מעז לרצות רק מה ש'מגיע לו' לפי דמיונותיו – ולכן כשהוא אינו מקבל את מבוקשו הוא נפגע ומעביר את תאוותיו למה שוודאי יקבל, כדי שהאגו שלו לא יספוג מהלומה נוספת של כישלון. אבל מי שלא מגיע לו כלום – יכול לרצות הכי הרבה, 'לא מגיע לי כלום ואני רוצה הכול'. בלשון החסידות, זוהי תאוה עם הרבה 'שפלות'. על תאוה כזו נאמר "תִּאֲוֹת צְדִיקִים אֶךְ טוֹב" – כשאנחנו נקיים מגאווה, התאוות שלנו ממוקדות בהפיכת עצמנו והעולם למקום הרבה יותר טוב.

החסידות מלמדת כי לכל תופעה פסולה ישנו מקור עליון וקדוש – "אין רע יורד מלמעלה". זיהוי של אותו מקור יכול להתוות את הדרך לתיקון. המקור של הגאווה והתאוה הוא בעצם הגאווה והתאוה הקדושות של ה'! כלומר: גאווה היא המחשבה שהכול הוא אני וגם הזולת הוא רק חלק מהתפאורה שסביבי. רק ה' יכול לומר כזה דבר, והוא אכן עושה זאת. לכן בשירת הים, לאחר יציאת מצרים, אנו משבחים את ה' – "אֲשִׁירָה לָהּ כִּי נָאָה נָאָה", כאשר כוונת המילים "גאה גאה" היא שה' התגאה בגאווותו הקדושה על פרעה והמצרים הגאווותנים. גם התאוה מקורה בתאוותו של ה' לברוא את העולם, לשכון בתוכו ולהתענג ממעשינו הטובים.

לא רק אצל ה', אלא גם בתוך נפשנו פנימה – הגאווה והתאוה אינן פסולות לחלוטין, ובעבודה נכונה אפשר לתקן ולהפכן לתכונות חיוביות. כיצד?

כאשר נעמיק, נגלה כי הגאווה והתאוה הופכות שליליות במיוחד דווקא כאשר הן מעורבות אחת בחברתה. הגאווה היא התנשאות והתרוממות תוך תאוה לקבל מכך הנאה וסיפוק ותחושת ערך עצמי. כל אחד שעולה לגדולה מתמודד עם הניסיון הזה – הדחף ליהנות ו'להשתמש' בכבוד שרוחשים לי כולם.

כשאנחנו נקיים מגאווה, התאוות שלנו ממוקדות בהפיכת עצמנו והעולם למקום הרבה יותר טוב.

זה מה שמבדיל בין 'מפורסם של שקר' לבין צדיק אמיתי. גם בתאוה השלילית מעורבת גאווה רבה – כפי שהזכרנו, התאוה נובעת מתחושת 'מגיע לי'

לסיכום:

התיקון הוא הפרדת השתיים - גאווה קדושה היא גאווה נקייה מתאוה, מהנאה ומסיפוק אישי. תאוה קדושה היא רצון נטול תאוה ותחושת 'מגיע לי'.

קודם כל החייאה...

מהו סדר התיקון? מאיזו תכונה בנפש כדאי להתחיל?

כפי שהזכרנו, הגאווה היא המניע הראשון לרע, זו שמביאה אחריה את כל התאוות. כך גם בסדר השנה היהודי – פסח, חג השחרור מהגאווה, הוא בחודש הראשון, חודש ניסן (הראשון לחודשי השנה לפי התורה); ואילו פורים, חג השחרור מהתאוות, חל בחודש האחרון. אם כן, התיקון הנפשי צריך להתחיל מההתמודדות מול הגאווה.

עם זאת, רבי נחמן מברסלב התבטא כי אף-על-פי שפסח הוא תחילת השנה, הרי שכיום מתחילים דווקא מפורים. אף שסדר התיקון הרגיל הוא ההתמודדות עם הגאווה, במקרים רבים צריך להתחיל דווקא מתיקון התאוות. כאשר אנו 'מתים' ברוחניות, שקועים בתאוות ומלאי עצבות, צריך לתת לנו 'עזרה ראשונה' כדי שנצליח בכלל לחיות. לפעמים, עוד לפני שאפשר לעשות טיפול שורש, צריך חיזוקים, 'ויטמינים' או 'משככי כאבים', של נקודות-טובות. לשם כך צריך להתחיל קודם כל מפורים ולצאת "ממוות לחיים", ורק לאחר מכן לצאת "מעבדות לחירות" בחג הפסח ולתקן את הגאווה. לכן תורתנו של רבי נחמן מלאה בהדרכות ליציאה מעצבות אל חיים של שמחה ותיקון הברית,

כלומר יצירה והולדה חיובית.

מאותה סיבה, פרשת 'פרה' קודמת לפרשת 'החודש' – עניינה של הפרה האדומה הוא לטהר את הטמאים בטומאת מת. כאשר נפלנו כל כך חזק לתאוות ואנו 'מתים' רוחנית – אנחנו זקוקים להחייאה ולטהרה מטומאת המת.

**כאשר אנו
'מתים' ברוחניות,
שקועים בתאוות
ומלאי עצבות,
צריך לתת לנו
'עזרה ראשונה'**

אותה החייאה, התלויה בחיזוק התדמית שלנו על ידי נקודות טובות, עלולה בשלב מאוחר יותר לטפח את הגאווה שלנו – הפרה האדומה

"מטהרת טמאים" אבל גם "מטמאת טהורים". לכן אסור לעצור כאן – מפורים צריך להתקדם לפסח, ומפרשת פרה לפרשת החודש, המסמלת את ההתחדשות – העניין הכללי של "חֲדָשׁ הָאֲבִיב" ושל לידת העם ביציאת מצרים. כאשר אנו חווים את העובדה שה' בורא את העולם כל הזמן ומחדש אותנו כל רגע, איננו יכולים לחוות גאווה, משום שאנחנו חשים את התלות המוחלטת שלנו בבורא.

סיכום המסע:

הגאווה והתאוות הן השורשים לכל המידות הרעות והאתגרים הרוחניים שלנו. פרעה מסמל את הגאווה, ואחשוורוש – את התאוות. הגאולה בפסח היא היציאה לחירות מכבלי הגאווה, וגאולת פורים היא ההצלה מן המוות של התאוות. מבין השתיים, הגאווה היא השורש הפנימי ביותר לחוליי הנפש. עם זאת, כשאדם שבור ומיואש יש להחיות אותו תחילה ולחלצו מלפיתת התאוות, קודם שיוכל לבצע טיפול-שורש לגאוותו. בסופו של דבר, את הגאווה הפסולה יש להמיר בגאווה יהודית קדושה, ואת התאוות הנמוכה יש להמיר בהשתוקקות לכל הטוב והקדוש!

המאמר מעובד מתוך שיעורים של הרב יצחק גינזבורג שליט"א
בחוברת נפלאות: פסח תשע"ט bit.ly/VA_pesah_79

גאוה ותאוה בקדושה

הרבי הרש"ב מליובאוויטש

אני מאוד רוצה לשמוע מאמר חסידות מהרבי! כל כך הרבה התייגעתי והתאמצתי להגיע הנה, ולבסוף לא השגתי כלום."

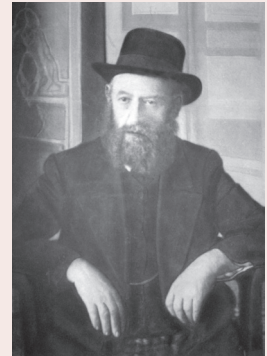
היהודי לא חשב הרבה, וכיון שהיה כבן בית אצל הרבי, נכנס מיד לרבי ואמר לו: "יש כאן אורח שיש לו צער גדול מכך שלא יוכל לשמוע חסידות מפי הרבי. כשאני רואה יהודי שרוי בצער ואני יכול לעזור – אני עוזר, אני נותן לו ביצים, חמאה וחלב. והרי אתה רבי, אתה יכול לעזור ליהודי הזה ולומר חסידות – ומדוע אינך עוזר?". לא עברה שעה ארוכה והרבי הודיע שיאמר מאמר חסידות.

לאחר ששמע ר' בערל את המאמר שאמר הרבי, אורו פניו והיה שרוי בשמחה גדולה. כשראה זאת היהודי הכפרי – נכנס מיד בשנית אל הרבי, וסיפר לו מתוך התפעלות שהמאמר גרם תענוג גדול לר' בערל, וביקש מהרבי ברכה שיהיו לו שמחה ותענוג בגן עדן כמו שיש לר' בערל מהחסידות... ענה לו הרבי: "עבור כל פעם שאומרים ומסיימים את התהילים בעולם הזה – נותנים לאדם שכר ומלמדים אותו פירוש חדש לתהילים בגן עדן". כשיצא היהודי מהרבי, החל לומר תהילים בהתלהבות עצומה... כשראה אותו אחד החסידים שאלו מדוע פתאום, באמצע היום, החל לומר תהילים בהתלהבות כל כך גדולה, וסיפר לו היהודי את כל העניין.

(שמעו וסיפורים ח"ג)

לחסיד ר' בערל הייתה 'תאוה' לשמוע חסידות. ליהודי הכפרי הייתה עזות, כעין גאוה, כלפי הרבי. עיקר התיקון של מידות הגאוה והתאוה הוא על ידי ביטוי שלהן בעבודת ה' טהורה – גאוה טובה בעבודת ה', "וַיִּגְבֶּה לְבֹו בְדַרְכֵי ה'", ו"אל יבוש מפני המלעייגים"; תאוה לתורת ה' ולפנימיות התורה הנאמרת על ידי הצדיקים שבדור, "תִּתְּנוּ צְדִיקִים אֶךְ טוֹב".

רבי שלום דובער שניאורסון, הרש"ב, היה החמישי בשושלת אדמו"רי חב"ד, נולד בשנת תרכ"א ונפטר ביום ב' בניסן תר"פ. נודע כמעמיק גדול בתורת החסידות, 'הרמב"ם של החסידות' כונה, וכן היה מנהיג ציבור ומייסד ישיבת 'תומכי תמימים'. בנו יחידו היה רבי יוסף יצחק, הרבי הרי"צ.

בשנת תר"צ, כשהיה הרבי הרי"צ בברוקלין, התארח אצלו בליל הסדר החסיד רבי זלמן הבלין. שאל אותו הרבי אם הוא היה בשנת תרנ"ח עם אביו, הרבי הרש"ב, בנאות דשא (מקום הבראה). והשיב רבי זלמן: אספר לך מה היה שם:

החסיד ר' בערל מביישנקוביץ הלך ברגל מעירו לליובאוויטש, אל הרבי הרש"ב, לשמוע דברי חסידות. כשהגיע לליובאוויטש נודע לו שהרבי נמצא בנאות דשא, אך הוא לא התמהמה, ותכף ארז את חפציו והלך ברגל לנאות דשא. בבואו לשם, שמע שהרבי הודיע שלא יאמר חסידות והצטער מאוד – הרי לשם כך הטלטל בדרכים ימים ארוכים, כדי לשמוע חסידות מהרבי! וכך ישב עצוב ומדוכדך.

באותו מקום היה יהודי כפרי, איש פשוט אך שומר תורה ומצוות, שהיה מביא בכל יום מוצרי חלב מתוצרת עצמית לרבי, וגם היה דואג לאסוף יהודים לבית הרבי כדי שיהיה לרבי מניין להתפלל. כשראה היהודי הפשוט שר' בערל יושב ודואג, חשב אולי חסר לו משהו. פנה אליו ושאלו "אולי אתה צריך עזרה, מקום לישון, או אולי כסף או אוכל?". "לא חסר לי מאומה", ענה ר' בערל, "אבל

גאווה ותאוה

הזה (באמצעות הקשבה לאהבה ולרחמים האין-סופיים של ה' כלפיו), התחיל להצליח להתגבר לאט-לאט על ההתפרצויות.

ואפילו אותו אחד שהגיע בגלל שנכשל בעבירות חמורות של תאוה – שם לב בעצמו כבר בשלב מוקדם, שהנפילה הגיעה בעקבות תקופה שהוא הרגיש מאד 'על הגובה', עם הצלחה בהרבה מישורים.

זה לא פשוט, כי אנחנו חיים בעולם שבו המסרים העיקריים שמסתובבים בו הם האדרה של היחיד, המלצה לכל אחד 'לעוף על עצמו', ולא לוותר על מה שיש בו. ובמיוחד בשנים האחרונות שכל אחד בונה לו 'במה' (עמוד פייסבוק, או אינסטגרם, או משהו חדש שאני כבר לא מכיר...), מפרסם 'סלפי' של כל רגע וכל הצלחה קטנה שלו, ומקבל תמיכה מכל החברים: "אתה אלוף", "איזו מושלמת"...

ויש בזה גם שורש אמיתי, כי באמת יש בנו נפש אלוקית, חלק אלוה ממעל ממש. בשנים האחרונות למדתי יותר ויותר – גם כלפי עצמי וגם כלפי הפונים והנועצים – לעשות שימוש במושג ה"שליחות". וכאשר מתקרבים לרב גינזבורג זה הופך להיות "שליחות משיחית"... השליחות היא מה שלמענו אני נמצא בעולם. היא יכולה להיות דבר 'קטן' כמו להקים משפחה, וגם דברים 'גדולים' יותר. אבל בכל מקרה היא דבר שקורא אותי להתגייס למענו, להרגיש חשק ו'תאוה' להגשים אותו. תמיד לדעת שהוא דוחף אותי, אבל לא מגדיר את המעלה והערך שלי.

כשאדם פונה לייעוץ, כדי להצליח להתמודד עם קושי או מצוקה שמקשה עליו בחיים, בדרך כלל הדבר האחרון שהוא חושב שגורם לבעיה שלו הוא הגאווה.

פעמים רבות הוא מגיע עם תפיסה הפוכה: הבעיה שלי היא שאני לא אוהב מספיק את עצמי, לא מאמין בעצמי, אין לי מספיק ביטחון עצמי. וגם כאשר הוא כן מודע לכך שהוא צריך לעשות עבודה, ולתקן משהו בעצמו – יותר קל לו לחשוב שהבעיה היא עצלות, או נטייה להתפרצויות וכעסים.

אבל תוך כדי תהליך הליווי והייעוץ, מתברר שוב ושוב המקום המרכזי והשורשי של הגבהות, הגאווה הסמויה, בתוך ומאחורי כמעט כל קושי:

הנה, הפונה המתמודד עם תסכולים וחוסר מנוחה ממקום העבודה שלו, ומתברר שהם נובעים מתפיסה פנימית של ערך עצמי שלא מסתדרת עם התפקיד הנוכחי שלו (למרות שהוא תפקיד טוב, נוח ורווחי).

או מישהו אחר, שמתמודד עם הרבה קשיים בזוגיות, הוא בטוח שנפלה עליו אישה בלתי אפשרית, אבל בבירור יותר מעמיק מתגלה עד כמה הוא עצמו איננו רואה את הצדדים הטובים שלה. ולמה? שוב, הגאווה הסמויה שלו לא נותנת לו.

גם אצל אותו אחד שהגיע בשביל למצוא דרך להתמודדות עם התפרצויות בלתי נשלטות, התברר מהר מאוד שהן נובעות מתסכול בשל צורך גדול שלו בהכרה ובהערכה, ורק אחרי שלמד לוותר על הרעב

הכותב מנהל את בית הספר "תורת הנפש" - בית ספר גבוה לפסיכולוגיה יהודית, המקיים תוכניות הכשרה לייעוץ ועזרה נפשית לפי שיטת הבעל שם טוב; יועץ אישי וזוגי

העלון 'אביטה נפלאות' – מעובד מתוך שיעורים שהתפרסמו בחוברת נפלאות. מדי שבוע יוצאת לאור חוברת נפלאות בת עשרות עמודים, המכילה סיכומים טריים של שיעורים והתוועדויות מהתקופה האחרונה, מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א.

נפלאות

שיעורי תורה והתוועדויות חסידיות מהרב יצחק גינזבורג שליט"א

הסכּוּע כחוכרת 'נפלאות':

- **עם כל העבירות הכי חמורות שאנו עושים, אם יש רק אחד ש"מבקש אמונה - ואסלח לה".** אם רוצים סליחה רק צריך לבקש דבר אחד - אמונה. אמונה היא גם אמון בין אנשים, בין בני זוג או בין כל שני חברים. צריכים לבקש אמונה.
- **אמונה היא כמו אמנות.** יש ביטוי של האמונה בדבור ויש בטוי של האמונה באמנות, במה שאני עושה בידיים שלי, "מעשה ידי אמן". האמונה זורמת מהמקום הכי פנימי ומגיעה עד לאצבעות, ושם היא באה לידי ביטוי במעשים שאני עושה [מתוך השיעור "פסוקי אמונה"]
- **אם לא אגביר את הצורה על החומר** בתוך עצמי לא אצליח להאיר את העולם, להיות נר להאיר לרבים. על ידי הגברת הצורה על החומר אני נעשה מספיק שקוף וזך - שהאור שלי מאיר את העולם.
- **בשביל העבודה הפרטית שלך** אתה חייב לדעת את כל החסרונות שלך ולדאוג מהם. אין לך ברירה - רק ללכת לצדיק, לרבי, להתיעץ איתו, לגלות את כל נבכי הנפש שלך. אז תזכה לקבל עצה טובה, למצוא את דרך העבודה שלך. [מתוך השיעור "יצא אדם לפעלו"]

חפשו את חוברת נפלאות בבית הכנסת שלכם! לא מצאתם?

מעוניינים להפיץ את חוברות נפלאות המודפסות במקום מגוריכם?
bit.ly/form-ge
itiel@pnimi.org.il | 052-4295164

לקבלת חוברת נפלאות בדוא"ל:
bit.ly/news_niflaot
7"א17: itiel@pnimi.org.il

סודות מן הסדר

הגדה של פסח עם פירושים ורעיונות בפשט רמז דרש וסוד

מאת הרב יצחק גינזבורג שליט"א

להזמנה: אחיה 054-7827702 achrut@gmail.com